

ca să adune din partea locului veri câtă de mulți panduri¹⁾ spre a combate pe Tudor. Sus numitul slugeră Costi enșe, ajungându a casă la dênsul, neîngriji cu desăvîrșire scopul missiunei săle, căci astă-fel fusese povățuită de C. Samurcaș la plecarea sa din Bucuresci.

Nu după multă timpă Divanul, primindu și alte înșciințări de la Ispravnicii celor cinci județe de peste Olt și vădendu uriașele propășiri alle lui Tudor, orândui ispravnicul la Mehedinți pe un stolnic Barbu Viișorénu, care, fiindu șefu de panduri, era însoțită și de 20 albanezi²⁾, cu or-

¹⁾ În județele de peste Olt se află din vechime uă sămă de locuitoră pământeni carii amblaă totă-dă-una înarmați și erau ca un fel de ostași, cu obiceiuitul portă simplu ală țărări, petrecându și ei pe la casele lor, ca toți cei-alții săteni, cu munca pământului. Mulți dintr-enșii (ca să nu dică toți) își procura căldura prin vînătoare și uneori și prin haiducia și.c.l.

Ei se deosibă enșe, dintre cei-alții conlocuitori de prin satele lor, ca mai neavuți, din cauza trândăviei lor și a urei ce avea pentru muncă. Cu tote acestea erau omeni viteji, cutezători și singuri mai deprinși de câtă cei-alții, intru purta și a mănuia armele. De aceea și stăpânirea își allegea dintre dênsii pe toți căpitani osteni, plătindu-le lefi bune pentru serviciul lor și pentru paza linistei și a bunei ordine publice; aceștia se numeau în limba țărări, *Panduri*.

²⁾ Toți Sârbii, Bulgarii, Grecii, și din pământeni, cari purtau haine turcești și arnăuțești, se numesc în țără *Arnăuți*, adică Albanezi, chiar și pînă acum.

(N. autorului).